

[Bouet.]

af Ordlyden, saaledes som den er formuleret i Forslaget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Voldgift har jeg allerede for nogle Aar siden, da Lovforslag i saa Henseende var til Behandling i dette høje Ting — forelagt af det radikale Venstre, saa vidt jeg husker —, udtalt paa mit Partis Vegne, at vi ikke kan tiltræde en saadan Tanke, bl. a. ud fra de Erfaringer, man har høstet i de Lande, hvor man har gennemført en saadan Lovbestemmelse, men hvor man alle Vegne igen er gaaet bort derfra. Jeg skal dog ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet, thi det, der foreligger Forslag om her, er kun, at Statsministeren kan forelægge Rigsdagen et Forslag om tvungen Voldgift, og dette har Ministeren jo altid Lejlighed og Ret til, uden at der behøver at optages en Bestemmelse om dette i Lovforslaget.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud fra, at alt er organiseret i De samvirkende Fagforbund eller i Dansk Arbejdsgiverforening eller under alle Omstændigheder hører ind under disse to Kategorier. Jeg vil dog tillade mig at pege paa, at der ogsaa findes Samfundsklasser her i vort Land, som er Løntagere, men som virker under andre Vilkaar end den egentlige Lønarbejderklasse. Jeg tænker her paa den store Privatfunktionærstand, som igen kan deles i to Hovedgrupper, de tekniske Funktionærer, der er en Mellemstand mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, og saa den store Handels- og Kontoristmedhjælperstand.

Naar jeg nævner den tekniske Funktionærstand som Mellemlæddet mellem de to ofte stridende Parter, er det naturligvis, fordi jeg har særligt Kendskab til denne Samfundsklasse. Forholdet er jo det, at man fra denne Mellemstands Side, Lederne af de daglige Virksomheder, intet Ønske nærer om at komme i Konflikt med sine Arbejdsgivere, man har med Arbejdsgiverforeningen Overenskomster, som forudsætter Mæglingsregler og eventuel Voldgift; men dette udelukker jo ikke, at der kan komme en saadan Situation, at der kan opstaa en Konflikt mellem disse — som jeg erkender — Løntagere paa den ene Side og Arbejdsgiverforeningen paa den anden Side. For Handels- og Kontoristmedhjælperforbundet foreligger den samme Situation, idet Dansk Handels- og Kontoristmedhjælperforbund har afsluttet Overenskomst med Dansk Principalforening uden om Arbejdsgiverforeningen og, om jeg saa maa sige, ud fra et andet September-

forlig end det egentlige Septemberforlig. Ogsaa denne Klasse af Medborgere er under andre Forhold, under andre Vilkaar end den egentlige Arbejderklasse.

Efter det foreliggende Lovforslag maa man gaa ud fra, at hvis der skulde opstaa en Strid mellem disse to Kategorier af Løntagere og deres Arbejdsgivere — lad mig f. Eks. nævne Skibsofficererne om Bord i vor Handelsflaade og Arbejdsgiverforeningen —, saa falder de ind under dette Forslag og kædes under en Storkonflikt, hvis deres Opsigelsestider og Overenskomster udløber samtidig, sammen med de Arbejdere, hvem dette Forslag i første Linie omfatter. Dette finder jeg uheldigt og urigtigt. Uden at jeg skal komme ind paa en nærmere Debat herom i Dag — forhaabentlig faar vi Lejlighed til at tale med Ministeren om det i Udvalget —, vil jeg dog sige, at det efter min Mening enten burde fastslaaes i Forslaget, at disse Kategorier af Løntagere ikke hører ind under denne Lov, eller, hvis de endelig skal ind under denne Lov, fastsættes, at de saa ogsaa bliver repræsenteret i Den faste Voldgiftsret i de Sager, der angaar deres Interesser; det vilde være urimeligt og urigtigt, om de ikke paa samme Maade som den egentlige Arbejderklasse bliver repræsenteret her, naar Sager af Interesse for dem skal afgøres.

Jeg skal ud fra disse Betragtninger tillige mit Partis Villighed til at deltage i velvilligt Udvalgsarbejde. Det er vort Haab, at det skal lykkes ved Imødekommenhed fra den højtærede Socialminister at naa til et Resultat, der virkelig kan være til Gavn, ikke blot for de to Parter, men ogsaa for Samfundet som Helhed.

Rager: Loven af 31. Januar i Aar, den saakaldte Lockout-Lov, blev ganske vist vedtaget alene ved de to Regeringspartiers Stemmer, men Vedtagelsen og Ophejelsen til Lov var kun mulig derved, at Venstre undlod at stemme, og man ved jo ogsaa, at Vedtagelsen af Loven er et Led i det dengang sluttede storpolitiske Kriseforlig. Idet Venstre ikke stemte imod denne Lov, erkendte Venstre ved sin Optræden ved denne Lejlighed i Princippet, at det var Statens Ret i visse Forhold at blande sig i Prisaftaler mellem Arbejdsgivere og Arbejdere udover, hvad der hidtil havde været Tilfældet, naar Staten kun optraadte som Mægler gennem Forligsmandsinstitutionen. Der foreligger et Præcedens paa dette Omraade, som ikke kan slettes ud. Men man maa heller ikke lægge mere ind i det, end hvad der er ret og billigt, nemlig